

LBRIS

We know
books
*constantin
abăluță*

***totul
despre
nimic***

editura limes
Cluj-Napoca, 2010

Nu vreau să fac nimic.....	9
Și nu putem umbla decît pe ploaie.....	11
Cineva cîntă în grădină.....	13
Îți trebuie forță ca să nu faci nimic.....	14
Sunt zile prielnice de care nu țin seama.....	15
Pe masa mea semințe de flori.....	16
Canicula acestor zile și acestor morți.....	17
Emoția fiecărei zile.....	18
Termometrul a căzut pe jos.....	19
Cineva care mă caută întotdeauna cînd nu sunt acasă.....	20
Cineva care mă caută în lipsă:.....	21
Sunt multe, sunt prea multe zile lipsă:.....	22
Zilele în plus pătrund mai greu în viața ta.....	23
Cald în odaie.....	24
Omul care nu face nimic are zile lipsă.....	25
Stăm și privim lucrurile de unde le-am lăsat.....	26
Eroarea vieții mele:.....	27
Dacă ești liber poți spune totul.....	28
Fac eforturi să aduc tăcerile într-un punct convenabil.....	29
Astăzi chiar n-aș vrea să scriu nimic.....	30
Arbori înalți cu umbra mare.....	31
Sentimentul de a nu face nimic.....	32
Dimineața sculîndu-mă ceva mai înainte.....	33
Pe sub umbra arborilor înalți.....	34
Habar n-am cînd trec anii.....	35
Încă o dimineață ca un gol în stomac.....	36
Firul de praf se mulează pe toate lucrurile.....	37
Liniștea din zori.....	38
Am mîncat supă de ceapă, nimicului i-am simțit gustul la Praga.....	39
Ca să nu se-nfunde canalul.....	40
Cei ce stau pe terase și ascultă vîntul.....	41
Nu voi pleca niciodată de pe această stradă.....	42
Trepte în ploaie.....	43
Casa noastră de la Praga.....	44

În casa noastră din Praga	45
Acolo unde nu locuiește nimeni e locul ploii și vîntului.	46
Seara am intrat într-o crîsmă periferică.	47
Am întins rufele pe sîrma din curte:	48
Lumina soarelui se plimbă pe cămășile întinse la uscat,	49
Înainte să mă culc dar ce e somnul?	50
Stau pe canapea și încerc zilele autumnale.	51
Calde urme prin toate odaile.	52
O infuzie de toamnă prin parcurile orașului.	53
În curte s-a făcut iarăși frumos:	54
Prietenul meu din Belgia nu mai vine la-ntîlnire:	55
Prietenul meu din Belgia nu iubește e-mailul.	56
Semi-obscuritatea din odaie.	57
La mare supărare poți alunga pereții	58
Cineva își asumă cele trăite	59
Străduțele care se pierd unele în altele	60
Poate că suntem prea bănuitori,	61
Cineva aduce apă de la mari depărtări.	62
Totul se petrece pe întinsul unei zile.	63
Nu pot fi de acord cu nimeni.	64
Mă gîndesc iar la vila noastră de la Praga.	65
Cum am putea pe măsură ce lumina	66
Dar nu e nici o pauză în lume:	67
Ploaie insistentă, monotonă:	68
Toamna planează pe costișe	69
Ceva care aduce aminte de altceva.	70
Ultimele zile, ultimele cuvinte.	71
Ai dubii pe-nțelesul norilor.	72
Zile lipsă, zile tăcute.	73
În fiecare an, într-o anumite zi din octombrie,	74
Zi de naștere, ficțiune a morții.	75
Ziua de naștere e o zi lipsă ori o zi în plus?	76
Ești gol de tot ce știi,	77
Crengi și frunze mă odihnesc.	78
Coama gardului de cărămidă,	79
Meditațiile te lasă gol,	80

Nu vreau să fac nimic.....	81
O zi de naștere:.....	82
Imaginez o zi în care voi umbla pe străzi.....	83
Cînd n-am ce face urmăresc străzile.....	84
Zid lung fără de răgaz.....	85
La Praga, în Kajetanska 48,.....	86
Zile definitive apar prin odăi.....	87
În pod, printre atîtea lucruri vechi,.....	88
Florile noaptea în grădină:.....	89
Printre zilele care trec ne ducem viața.....	90
Soare pieziș în grădina policlinicii.....	91
O, unde duc zilele, unde duc străzile?.....	92
Ridic jaluzelele și privesc dimineața.....	93
Pe masa mea 101 fire de praf.....	94
Fragmente de frunze pe mozaicul ud.....	95
La avocat, așteptînd într-o cameră înțesată cu clasoare,.....	96
Mergi într-aiurea pe străzile pline cu frunze căzute.....	97
Te ferești de fericire:.....	98
Un muzeu al zilelor lipsă.....	99
Am obosit de-a nu face nimic.....	100
Mi-e tot mai greu să suport viața,.....	101
Întotdeauna dimineața mă uimește:.....	102
Cînd trece vreo mașină tremură frunzele ficusului.....	103
Cînd va veni vremea să străbat și eu continentele lumii?.....	104
Joc în piesa poeziei mele.....	105
Un autobuz cu oameni și versuri.....	106
O umbră curge pe masa mea și iute dispare.....	107

nimicul acesta

1 (Nimicul acesta nu are legătură cu oamenii).....	113
2 (Nimicul acesta numără pietrele).....	114
3 (Nimicul acesta trăiește).....	115
4 (Nimicul acesta îmi umple odaia).....	116
5 (Nimicul acesta e aici).....	117
6 (Nimicul acesta nu tăgăduiește totul).....	118

7 (La Sibiu nimicul și artezienele).....	119
8 (Nimicul iubește culorile).....	120
9 (Nimicul acesta ajută străzile).....	121
10 (Nimicul din interiorul scrisorilor)	122
11 (Privesc în zare pe deasupra râului)	123
12 (Nimicul care începe în clipa asta e fals).....	124

alte nimicuri

1 (nu aveam dreptul să fiu eu)	129
2 (pași pe străzi)	130
3 (vino tu cu durerea din umărul)	131
4 (și capătul străzii ne mustra)	132
5 (voi dispărea dintr-odată)	133
6 (ceasul defect se uită la mine)	134
7 (aveau în mine un prieten)	135
8 (cât de repede trec străzile prin viața noastră)	136
9 (ca pentru a îndepărta)	137
10 (ce poate fi o viață)	138
11 (cele mai multe linii din palmă).....	139
12 (copac într-un singur exemplar)	140
13 (trecătorule și tu omule)	141
14 (trecătorule înverzite țigle).....	142

Nu vreau să fac nimic. Simt nevoia să nu fac nimic. Să stau și să treacă viața peste mine. Să nu mă duc la piață să cumpăr morcovi, păstîrnac, pătrunjel. Să nu mă văd cu prietenii, au fost ani întregi în care m-am văzut și la ce bun, cui a folosit? Acum vreau doar să stau și să respir în grădină pe un scaun. Să privesc copacii înalți din curtea policlinicii. Cerul zărit prin spărturi să mă elibereze cît de cît. Să surprind vreo umbră pe obraz. Ori pe zidul casei. Să dovedești că trăiești, ce dulce utopie. Ceea ce-ți scapă printre degete e tocmai viața. Aceste clipe de non-apartenență sunt dulci ca degetele pline de miere ale copilului. Copilăria e poate singurul anotimp în care nu faci nimic cu maximum de profit. Și de aceea tot ce trăiești atunci îți rămîne încuibat în carne ca un vîrtej dureros. Cineva care e nimeni adie pe cealaltă parte a pielii tale. Și pielea ta se ridică în văzduh ca o parapantă miraculoasă. Pe care nimeni n-o vede pentru că toată lumea e ocupată să facă mișcările vieții. Ceea ce se crede îndeobște că sunt mișcările vieții: înavuțire, situație, călătorii...Refuz să fac aceste mișcări atîta timp cît pot. Refuz să plec din această curte, să mă scol de pe acest scaun. Aștept ploaia, să fug și să mă ascund sub streășină. Privesc picurii strălucitori de apă. Ei seamănă cu norii tot atît de puțin ca și mine. Ei curg pe panta de beton a curții mele, un pîrîiaș domol care dispare în gura de canal. Cînd apare iar soarele, privesc pata de umezeală de pe zidul fără streășină al casei. Profilul ei mi se pare cunoscut de undeva. Petele de umezeală seamănă cu umbrele. Ele închipuie proiecții, chiar deformate, ale cuiva. E în natură o asemănare ascunsă, o trăire intrinsecă. Obiectele, luate în sine, fac parte din natură. De exemplu ușa casei, lemn crăpat, vopsea scorojită. Ușa care se deschide singură cu toate că nu surprinzi nici o pală de vînt. lubești această ușă cu personalitate. După sezonul ploilor se supără și nu se mai deschide. leși pe cealaltă ușă a casei și-o lași să-și facă damblaua. După vreo săptămînă îi trece. Într-o bună

dimineață o vezi că se deschide iarăși singură de parcă n-ai fi fost supărată. Sau acest scaun de bucătărie: un blat și patru picioare. Un zar căruia-i lipsesc cinci fețe. Dar care cu singura față rezistă tuturor încercărilor de rostogolire. Un scaun de bucătărie e cel mai sigur lucru de pe lume. Nici un cutremur și nici o furtună nu-l poate clinti. A sta pe un astfel de scaun e șansa omului singur. Stai pe scaun și scaunul te apără. Picioarele lui și picioarele tale: șase puncte norocoase sudate trainic de pământ. Tu și scaunul stați în curte și nu faceți nimic. Vântul adie și ușa nu se deschide. O pasăre cu cioc portocaliu cîntă într-un copac înalt din curtea policlinicii. Este un mierloi, căci mierlele au ciocul cenușiu. Acum cîțiva ani, la Berna, un prieten m-a învățat asta. M-a dus în luminișul mierlelor. Pe gazonul verde doar ciocurile portocalii ale mierloilor. Ciocul gri al mierlelor rămînea anonim.

Mi se năzare că mă strigă cineva. Cine să mă strige și de ce? Din spatele zidului de cărămidă țîșnește un fluture alb. Culoarele sunt zodii norocoase. Dacă ne încredințăm lor suntem salvați. O culoare îți poate schimba viața. Lîngă obrazul tău, pe umăr, simți că nu ești singur. Să nu faci nimic, alături de culori. Să sfidezi vîntul stînd pe un scaun de bucătărie într-o curte oarecare a orașului. Pauză publicitară: o ușă se deschide singură și-un scaun de bucătărie refuză să iasă. Trei nori devin unul singur și lumina coboară pe zidul fără streășină al casei. Liniște.

Și nu putem umbla decît pe ploaie cînd cerul nu se vede și te simți singur și nu dai importanță pereților. Au trecut atîția ani și încă nu-mi dau seama cîți pereți are odaia mea. E prea tîrziu sau prea devreme să ajung la mine însumi, să-mi bucur palmele în ploaie? Ca și cînd nu știu ce fac e viața mea. Sîngele curge de-alungul brațelor și pînă ajunge în degete trece o veșnicie. Multe umbre încearcă să mă viziteze, dar prea brusc se face seară și zidurile se șterg între ele ca paletele evantaiului. Dorm o singură viață, tac o singură limbă. Cum nu am puterea de a rămîne singur la marginea propriei mele respirații, adaug tot alte singurătăți – ale cui oare? Pe gazonul triunghiular nici o bancă, doar un cîine negru încovrigat sub frunze. A fi liber ca acest cîine care nici măcar nu-și poartă de grijă, care trăiește la limita indigenței, dormind ca să-și astîmpere foamea. Suntem însemnați de umbrele copacilor, sunt zile cînd de la umbră își revendică trăsăturile fața noastră. E o sinceritate totală în riduri. Între două riduri faci multe lucruri ori nu faci nimic. Și acum acest fel de a pune litera pe hîrtie. De a istovi clipa în mijlocul vieții. Te poți opri la soare și, cu puțină tăgadă, călătorești înlăuntrul umbrelor de nori așa cum peștii înoată în apa rîului. Nu forma zidului te va scula din somn, nu apăsarea luminii îți va scoate sîngele pe mal. Sunt necunoscuți care ți se adresează prin e-mail, dar tu stai pe scaunul de bucătărie și te gîndești la ei ca la aerul ce pigmentează vidul interstelar. Scaunul de bucătărie îți ghicește tristețea și-ți împrumută cînd și cînd sentimentul de împăcare al văilor acoperite de zăpadă în plină vară. Nu ai preferințe. La marginea degetelor ai pereți. Pe pereți se poate observa urma tablourilor nepuse la loc. Nici ființa ta nu e niciodată pusă la loc. Umblî de colo-colo stînd pe scaun. Un tramvai albastru te trage după el. Tramvaiul albastru trece pe cer și nimeni nu-l observă. Culorile au ascunzișurile lor. Liniștea din pieptul tău răsună peste dealuri. Pe scaunul de bucătărie sunt scrijelate zilele. Picioarele tale se mișcă printre zile nefolosite. E înalt și e

scund scaunul de bucătărie. Zilele sunt divers colorate dar trebuie să ai dioptrii pe potrivă. Pielea ta aleargă întotdeauna prea departe. Nu gîndi! Nu despica! Hîrtii curg pe străzile drepte. Viața te covîrșește pe străzile întortocheate. E plină palma ta de culoare. Se deschide ușa pe care n-o voi uita. E o pată de soare în luminiș, niște trepte care urcă într-un copac. Am vieți cîte nu pot uita. Mă-ntreb de ce în luminiș e soare și-n degetele mele sînge. Sunt suprafețe cu ieșire la mare. E un zid lung de-alungul căruia aleargă cai. E o ușă care se deschide singură. Acum un minut am împlinit 77 de ani. Șocot că picioarele scaunului fi-vor mulțumite și nu-și vor căuta alte priorități.

Cineva cîntă în grădină. Sunt silabe luminoase despărțite de frunzele care cad. Nu e toamnă dar se usucă aerul precum cilindrul unui dagherotip. Imaginile ies prăfoase ca în urma furtunii. Ne ținem departe de putregaiul care absoarbe inima. Și poate lumina unor creste apare pe masa din bucătărie atunci cînd nu-i nimeni acasă și geamurile se fac mari cît pereții. Noaptea ce trăiește oglinda? Dacă n-am dormi am fi fericiți? În rîpă te plimbi printre brusturii giganți și cînd plouă te-ascunzi sub o singură foaie.

Dar vrei să rămîi iarăși singur și să nu faci nimic din ce-ai putea să faci. Să schimbi ratarea în binedispusă insolentă. Și oricum îmi rămîne spaima că tot apuc să fac ceva. Că asigur tăcerilor înțeles de cuvinte. Mă văd rar cu prietenii și sunt alte obișnuințe între noi. Regret sau aștept altceva. E întotdeauna o marjă care tocește o relație umană. E un funicular care coboară gol și urcă gol. Între munte și vale nu mai mediază curcubeul. Prietenii s-au așezat unul lîngă altul pe bordura trotuarelor ca niște șomeri. Nu mai au ce să-și spună, nu mai fac priză ca un mortar învechit. Și vîntul stăruie să le fluture hainele, și hainele le flutură chiar fără să fie vînt. Poate că vechile legături n-au murit de tot. Sunt tot atîtea timbre care unesc continentele. Și cuvintele e-mailului îți răsar pe ecran. Inima ta bate în cutia pendulei stricate. Ori în carcasa de ebonit a străvechiului radio cu galenă din pod. Bunica ta asculta la el Lili Marlen în fiecare seară la BBC. Acum cad frunze galbene în curtea policlinicii. Și acest text e o dovadă a neputinței. O clară predispoziție sinucigașă. Cețuri care se tîrăsc pe fața lacului obturînd strălucirea, luciul memoriei. Cine suntem noi să observăm toate astea? Vedem, ne amintim, mîzgălim litere înainte de-a apuca să fim cineva cu credibilitate constantă. Suntem fanteze ale întîmplării. Degradeuri ale priveliștii.